

Yetimin Gözleri

– SeyitAhmetUzun · 03 Mart 2009

Güneş Taşbaş'tan kayarak Nizip'in akşam ezanına hazır hale geldiğini müjdeliyordu. Bu sırada Atatürk Bulvarı ve eski Antep yolu İstanbul trafiğini aratmayacak derecede yoğunlaşmıştı. Ay insanların bu heyecanlı koşuşturmasını tebessüm eden gözleriyle seyrediyordu. Son iftarın coşku dolu hazırlığı evlerin mutfaklarında kendisini hissettiriyordu.

Mustafa üniversitede okuyan kızının isteği üzerine balık ve tavuk almıştı. Fırında kızartılan beyaz etlerin yanına mis gibi kokan mercimek çorbası ve Zehra'nın hazırladığı zeytinyağlı salata ayrı bir renk ve koku katıyordu. Osmanlı Parkı'nın yanında patlayan Ramazanın son topu oruçları iştah ve şevkle sofraların leziz kıyasına çekti. "Bismillah" diye başlayan ve "Senin rızan için oruç tuttum, Senin rızınla orucumu açıyorum" sözleriyle devam eden oruç ritüeli kaşıkların işleyişiyle son buldu. Tabi bu arada sofraların gözdesi yerel içecek meyan şerbeti diğer gazlı içeceklere bu Ramazanda da meydan okumuştur. Arife günü iftarın coşkusunu bastırmıştı. Bayram sevinci tüm çocukların yüreğinde olduğu gibi büyüklerin de gönlünde açan bir gül bahçesiydi. Ancak Mustafa'nın gül bahçesindeki güllerin dikenini acıyordu. Bu bayram çocuklarına bir şey alamamanın acısını yaşıyordu. Sadece birer pantolon istemişlerdi. Ama onu da alacak durumu yoktu. İnsan gelecek kaygısıyla kredi belasına müptela olunca anın güzelliğini yaşama şansını kaybediyordu.

Mustafa eşi Çiğdem Hanımla çarşıya çıktıklarında bayram alışverişlerinin çocuk yüzlerindeki sevincini gözlerinde okuyunca duygulandı. Tüm imkânlarını kullanarak çocuklarına bu bayram bir şeyler almanın mutluluğunu yaşatmak istedi. Zehra'ya telefon ederek kardeşiyle birlikte çarşıya gelmelerini söyledi.

Bunun bir bayram muştusu olduğunu anlayan Zehra ve Tuğba sevinçle hazırlandılar.

Mustafa omuzlarında ağırlaşan yükün etkisiyle yorgun bir şekilde Çiğdem'le geziyordu. Bu sırada cumhuriyet caddesinde spor giyimde marka olan Zeki Triko'nun önüne gelmişlerdi.

Kızları buradan birer pantolon beğenmişti. Ancak ellerinin aldığı bayramlığı yüreklerindeki duyarlılık bıraktırmıştı. Onlar da babalarının durumunu bildikleri için onu fazla zora sokmak istememişlerdi.

Mustafa ve Çiğdem heyecanlı koşuşturmaları seyrederken birden karşılına gülen gözleriyle kızları çıktı. Zehra ve Tuğba babalarına ve annelerine sarılarak sevinçlerini natürel bir şekilde belli ediyorlardı. Anne, baba ve kızlar büyük bir sevinçle içeriye girmeye hazırlanıyorlardı ki birden ince bir ses duydular. Dördü birden heyecanla sese doğru yöneldiler. Beş yaşlarında ayağında tekeş terlik, üstünde solmuş bir tişört ve altında yırtık bir kot bulunan mahzun bakışlı bir erkek çocuk gördüler. Yanında ise utangaçlığını örtüsünün arkasına saklamaya çalışan mazlum bakışlı bir kadın vardı. Kadın çekinerek sanki kendi kendine konuşurcasına;

–Yetimdir. Bayramlığı yok. Alacak durumda değilim, dedi.

Mustafa bu manzara karşısında "Dini yalan sayanı gördün mü o yetimi itip kakar. Yoksulu da doyurmaya yanaşmaz" ilahi kelamı hatırladı. Bir yetimi boynu bükük bırakmak tutulan oruçları ve kılınan namazları anlamsızlaştırıyordu. Din yalan sayılıyordu. Kızlarına baktı. Gülümsüyorlardı. Çocuğa baktı. Hüzünlüydü. Kendi çocukları mutluydu. Çünkü hiç olmazsa bayramda ellerinden öpecekleri babaları vardı. Ya bu

gözleri yetim olan çocuğu kim sevindirecekti. Kızların ikisi de birden;

–Baba hakkımızdan çocuk adına feragat ediyoruz. Onun sevinci bizim en büyük bayramlığımızdır, dediler.

Mustafa ve Çiğdem büyük bir sevinçle çocuğun elinden tuttular. Annesinden müsaade istediler. İlk önce güzel bir ayakkabı aldılar. Sonra da bir kot ve tişört alarak yetimin gözlerindeki mahzunluğu gül bahçesine çevirdiler.

Yetim çocuęun gözlerinde ay gülüyordu. O bayram Zehra ve Tuğba bayramlık olarak yetim çocuęun gözlerindeki tebessümü giyindiler.